

ставатъ продажбитѣ на говеж-
дия пазарѣ.

— А защо следъ всички па-
зарлъци все къмъ оная кжшур-
ка отиватъ, бе татко?

— Тамъ издаватъ билети на
продадения добитѣкъ. Безъ та-
къвъ билетъ, продажбата не се
смѣта законна.

Най-сетне двама търговци
спрѣха и предъ Гошковото ма-
гаре. Поогледаха го, потупаха
го по гърба, махнаха съ пръч-
ка предъ очитѣ му, за да ви-
дятъ дали не е слѣпо, и попи-
таха за цената. Запазаруваха
се. Гошко треперѣше. Ето, ба-
ща му ще склони и магарето
ще иде съ чуждитѣ непознати
хора. Но баща му не отстѣпи
и търговцитѣ си заминаха. Гош-
ко въздъхна радостно. Не му
се харесаха търговцитѣ: бѣха
много дебели, викаха и тупаха
магарето по гърба.

После спрѣха нѣколцина се-
ляни. Единъ отъ тѣхъ даде по-
добра цена и Гошковиятъ татко
склони.

— Рита ли, бе момче? —
попита селянинътъ.

— Не рита, чичо, много е
кротко, — отговори живо Гош-
ко. — Само ви се моля да го
не биете!...

— Нѣма, нѣма, — успокои
го купувачътъ.

Изкараха новъ билетъ въ
малката кжшурка, сбогуваха се.

— Хайде сега да те разведе
изъ града, — рече Гошковиятъ
баща. Продадохме го добре,
ще ти купя царвули...

Но Гошко не се зарадва.
Мжка му бѣше за магарето,
така бѣше свикналь съ него,
така добре го яздѣше.

— По-бързо! По-бързо! —
канѣше го баща му.

На всѣка крачка Гошко се
извърщаше и търсѣше съ пог-
ледъ кроткото дългоухо жи-
вотно. А когато завиха задъ
нѣколко покрити коли и сиви-
ятъ грѣбъ на магарето изчезна,
той преглѣтка слюнката си и
две едри сълзи се търкулнаха
по прашнитѣ му бузички.

Георги Караславовъ

